

"ימי חנוכה דלא למספד בהון ולא להתענות בהון"

דודה לילי! כפית עלינו שלא לספוד לך כראוי לך.

דודתנו האחרונה ממשפחת סבא שמואל אליעזר וסבתא רבקה ריינר מפרשוב .
עכשיו את נועלת את הבית הזה מבחוץ . בית שלא הכרנו בית ששמענו עליו רק
סיפורים ואת ודודה עליז אבא ודודה מרגית ספרתם.

הבוקר פתחתי ספר שמונח על שולח ני בישיבה , ספר שעליו חותם כחול כנהוג
בימים ההם, "סמואל ריינר פרשוב" מי היה האיש הזה ש כמה מאיתנו נושאים את
שמו. שתמונתו עיטרה את בית הורינו ואתם הערצתם אותו ללא גבול . לא הכרנו
לא סבא ולא סבתא אתם הבאתם סיפורים רבים, מסיפורים אלו עלתה אהבת תורה
ויראת שמים, פעילות ציבורית יהודית, אנשי עבודה, קפדנות ועוד דברים.

האמת דודה לילי הדברים עוברים לא רק דרך מה שאומרים יש צינור נוסף אולי
אפילו גדול יותר, בעיני חשוב יותר בצינור זה עוברים הדברים שהבאתם מהבית,
תמונות החיים. תמונות ללא מילים

דודה לילי, את הבאת לי שני דברים כאמותינו רחל ולאה , האחד בפלך דיבור
והאחר בפלך שתיקה.

פלך דיבור. שמחת החיים העליזות הרוח הטובה השחוק המתגלגל , דרכך שמענו
קולות שהיו לעיתים רחוקים מהסיפורים ששמענו , שמענו בקולך את האירוניה.
מה ששמעתי מבין הסיפורים של בית ריינר בפרשוב הבית נראה לי כבית של כובד
ראש, של רצינות וקפדנות. את הבאת לנו מתנה אחרת שוחקת ושמחה.

פלך שתיקה. דוד משה "המתמיד" שרוב זמנו הפנוי היה עסוק בבבלי או בחסד,
ללמוד לשמור ולעשות בין אדם לקונו ובין אדם לחבירו . את צימצמת את עצמך
כדי לאפשר לדוד משה את לימודו ועבודתו.

עברת בחייך הארוכים חורבן ובניין קמת מתוך "שבר בת עמי" על היד שלך
ראיתי לראשונה את המספרים של אושוויץ . את ודודה עליז הייתם החוליה
המקשרת למה שהיה .

בעינים בוגרות, החיים שלך, אלה שאנו הכרנו עמדו בהיפוך גמור למה שהיה טבעי ומותר לך לאחר כל מה שעברת. היית הפתעה, בשמחת החיים שהקרנת. את ודוד משה למרות ההרפתקאות שעברו עליכם עשיתם מה שיכולים רק גיבורים המושלים ברוחם, מה שאנו אומרים "לחזור לשיגרה".

בשנה האחרונה לא יצא לי לבקר אותך. לפני קרוב לשנה רא יתיך לאחרונה. לשאלה מה שלומך ענית: שאת לא כל כך רואה ולא כל כך שומעת אבל חוץ מזה הכל בסדר. משפט זה שנאמר בהומור היה ביטוי לאמת החיים שלך כשיש קשיים צריך לשים לב לצד האחר.

דודה לילי בלכתך מעימנו השארת המון בעולמנו, בעולמם של כל אלה שהכירו אותך.

השארת את מידת ה"אף על פי", השארת חיוניות עצומה, שמחה גדולה ואהבה.

הבית שבנית ביחד עם דוד משה ממשיך ברותי ובמנחם בחן ובחסד שהנחלת להם.

את הולכת מעימנו, אך טביעות אצבעותיך נשארות חקקות בנו!